

II Cz 410/17

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lipca 2017r. Sąd Okręgowy w Kaliszu, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO. Jacek Chmura

SSO. Henryk Haak

SSO. Janusz Roszewski– spr.

po rozpoznaniu w dniu 20 lipca 2017 r. w Kaliszu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy egzekucyjnej z wniosku wierzyciela M. S.

przeciwko dłużnikowi T. W.

w przedmiocie skargi dłużnika na czynność Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Krotoszynie P. K. z dnia 22 lutego 2017r. w sprawie egzekucyjnej Km 924/13

na skutek zażalenia dłużnika

na postanowienie Sądu Rejonowego w Krotoszynie

z dnia 24 kwietnia 2017r. sygn. akt I Co 122/17

p o s t a n a w i a:

1. sprostować sentencję zaskarżonego postanowienia w ten sposób, że w miejsce słowa „wniosek” wpisać słowo „skargę”,
2. oddalić zażalenie.

SSO Henryk Haak SSO Jacek Chmura SSO Janusz Roszewski

II Cz 410/17

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 24 kwietnia 2017r. Sąd Rejonowy w Krotoszynie oddalił skargę dłużnika T. W. na czynność zastępcy komornika T. K. przy Sądzie Rejonowym w Krotoszynie w sprawie egzekucyjnej Km 924/13 stanowiąca postanowienie z dnia 22.02.2017r. o ustaleniu kosztów egzekucji, którą dłużnik wniósł w dniu 2 marca 2017r.

W uzasadnieniu postanowienia Sąd Rejonowy stwierdził, że wniosek dłużnika o obniżenie opłaty egzekucyjnej nie jest zasadny.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł dłużnik domagając się zmiany zaskarżonego postanowienia przez obniżenie wysokości opłaty stosunkowej egzekucyjnej ustalonej w postanowieniu komornika z dnia 22 lutego 2017r. w sprawie Km 924/13 o połowę tj. do kwoty 6.201,89 zł i zasądzenie na rzecz dłużników kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Zażalenie dłużnika nie jest zasadne.

Sąd Okręgowy podziela ustalenia i wywody Sądu Rejonowego.

Po pierwsze, przedmiotem rozpoznania Sądu Rejonowego, którego dotyczy wniesione zażalenie, była skarga na czynność komornika. Właściwym bowiem instrumentem procesowym prowadzącym do miarkowania opłaty egzekucyjnej przez sąd na podstawie art. 49 ust.2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997r. o komornikach sądowych i egzekucji (tj. Dz.U. z 2006r. Nr. 167, poz. 1191 ze zm.) jest skarga na czynność komornika (art.767 k.p.c.). W tym wypadku skarga na postanowienie komornika o ustaleniu kosztów egzekucji (art. 770 k.p.p.) (patrz Z Szczurek, Postanowienie o ustaleniu i w przedmiocie kosztów postępowania egzekucyjnego, PPE 2005, Nr1, s.14 i n.).

Po drugie, podstawą do obniżenia opłaty egzekucyjnej jest art. 49 ust. 2 który wskazuje na kompetencję sądu do miarkowania opłaty egzekucyjnej obliczonej według zasady wyrażonej w art.49 ust. 2. Ma ona jednak charakter wyjątkowy. Konieczność jego zastosowania przez sąd zachodzi tylko wówczas, gdy zastosowanie zasady wyrażonej w art., 49 ust. 1 zd, pierwsze prowadziłyby do ustalenia opłaty egzekucyjnej w wygórowanej wysokości (wypadek „szczególnie uzasadniony”, wymagający miarkowania).

Należy podkreślić, że w/w przepis operuje pojęciami niedookreślonymi, nie wskazuje bowiem kryteriów, które sąd winien brać pod uwagę przy zmniejszeniu opłaty, która jest rodzajem „daniny publicznej” (patrz uzasadnienie uchwały SN z 22.10.2002r. III CZP 65/02, OSNCP 2003, nr 7-8, poz.100), ani kryteriów obiektywizujących zakres tego zmniejszenia. Nie można zatem uznać, że wystarczającym dla zmniejszenia tej opłaty byłoby porównywanie nakładów sił i środków ze strony organów egzekucyjnych, bowiem oczywiste jest, że nie każdy sposób egzekucji świadczeń pieniężnych wymaga jednakowych nakładów. Zróznicowanie poszczególnych sposobów egzekucji może znaleźć odzwierciedlenie w stawkach opłat stosunkowych ustalonych normatywnie, natomiast wysokość poszczególnych stawek opłat egzekucyjnych nie musi pokrywać się z kosztami danego sposobu egzekucji świadczeń pieniężnych. Podkreśla się że opłaty egzekucyjne służą do pokrycia kosztów działalności egzekucyjnej, a nie kosztów danej egzekucji (patrz W. Grajdura, Opłata egzekucyjna stosunkowa w sprawach o egzekucje świadczeni pieniężnych, PPE2005, nr 7-9, s. 67-80).

Na podstawie twierdzeń dłużnika i dotychczas zgromadzonego w sprawie materiału procesowego, Sąd Rejonowy prawidłowo przyjął, że wniosek dłużnika o obniżenie opłaty egzekucyjnej o połowę jej wysokości jest nieuzasadniony.

Wbrew zarzutom skarżącego do obniżenia opłaty egzekucyjnej nie jest wystarczające wykazywanie nakładu pracy komornika, który zdaniem skarżącego był niewielki. Dłużnik natomiast nie wykazał, aby jego trudna sytuacja majątkowa stanowiła wypadek „szczególnie uzasadniony”, wymagający miarkowania opłaty egzekucyjnej.

W tym stanie rzeczy i na zasadzie art. 385 w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. przedmiotowe zażalenie winno zostać oddalone.

SSO Henryk Haak SSO Jacek Chmura SSO Janusz Roszewski